

Tagwar a Gerian

V dávných dobách, v case vzniku Falerijského království sloužil králi výjimečný rytíř Tagwar. Ten byl mistrem mece a skvelým šermírem, spravedlivým mužem, ochráncem slabých a pánem silných a jejich velitelem. Byl také krásný, jenže nebylo ženy jiné nežli královny, kterou ctíl a rytířsky se bil o její slávu. Nadevše ji miloval ale že ženou krále byla, nikdy lásku svou neukazoval, jen jako verný rytíř ji navenek ctíl. Ten žár však v něm byl a stále sílil.

Vtech dobách, krátce po sjednocení království, se blížila hrozba. Zpoza mladých jižních hranic se blížili divocí horalé a hrozili znicením mladého království. Z Rothanských kopců se plížil chlad a hrozba, dým a ohen. A smrt. Již starý Herold nemohl stacit na obranu brodu u toho místa. I král vycerpaný musel zformovat zbytky své kdysi slavné armády. „Prliš málo, Tagware, se tu sešlo rytířů. Kde jsou korouhve a trubky? Kde je slavný prapor náš, co do boje jsem nesl aby slavně vlál?“ ptal se král svého oblíbeného rytíře. Tagwar odpovedel „V boji za království, za ochranu lidu pred Divokými z Vysociny, pred zrádci koruny, v bojích pro Tebe zemreli, Králi. A zemreli by znova, kdyby jsis to prál.“ „Jsem tak rád, že mužeš mi po boku stát mujverný příteli a ochránci království. Však kdo jsem já když kvuli mně zamreli všichni-kde je Gawenuv mec, Aeliusuv štít, kde je Bohynslych a jeho luk též šíp? V mém srdci krvavým písmem vepsána jsou jména padlých, oni zemreli a já jsem živ.“ A v pláci duše propadl král za mrtvé své verné. „Oni obetovali se pro život jiných, co víc si mužeme práť? Co víc mohli vykonat?“ Král v presmutném tom rozhovoru zachytil myšlenku Tagwarovu a bolest ji vyzdvihla. „Tedy já obetovati se pujdu do boje k Rothanu tam skonati muže za slávu jiných, kteří pro mě zemreli. Tak svůj dluh splatím a klidu dojdou.“ Tagwar v zdešení: „Jak to říci mužeš, muj pane a králi? Kde by bylo království bez Tvé moudré vlády? Co tvá žena, kterou tak ctím, kde by hledala ochranu nežli u tebe? Nedovol aby tu kterou ze všech nejvíc ctím pro tebe musela truchliti, já musel bych život si pak zkrátiti. Neboť není většího pro mne žalu než žalu jejího.“ Král v té kruté hodine, bolestí zaslepen nevidel, že Tagwar Gerian, manželku krále nadevše miluje. „Nemáme šanci drahý Tagware, my rytíři tam jistě všichni zahyneme.“ rknul král a pohled chladný Penátovi dal. „Dovol králi ať místo tebe pojedu já, povedu do boje vojska zbylá ať nezemre král. Království jež tvou krví drží nesmí být zniceno. Pujdu do Rothanu, tam a bojovati budu, svou smrtí snad oddálím smrt tvou a žal Gerian. Nesmí ona pro tebe plakati, byl bych cin hrozný musil spáchatí – vraždu svou. Nejezdi králi do boje semnou, vyslechni prosbu mou jedinou.“ Vidíce král bolest Tagwarovu vyhovel mu a slíbil, že nezemre teď v boji s Rothanskými.

Gerian si Tagwara oblíbila, poté zamilovala. Svého muže tak ctíla a milovala, že se rozhodnou nedokázala. Ona nechtela svého muže v kruté době zraditi a pocala se mocneji za milého k Bohyni modliti.

Vypravil se Tagwar do marného boje hledal smrt, když nemohl najít lásku. Armáda blížila se k Melnerece hranicní a k malé Heroldově pevnosti tamejší. Poblíž tábor rozbili. Jen na oko, neboť Tagwar moudrý byl a na neprátele lécku mazanou pripravil. A do ní horalé divocí vpadli. Bylo jich mnoho a strhl se krutý boj, mnoho jich rytíři pobili ale na presilu nestacili. Blížila se osudná chvíle, kdy všechny muže smrt k poslední cestě vybídne. Jeden za druhým, muži hrdí, vydali se za vílou smrti na pouť poslední. Už Tagwar vidí vílu jak se k nemu blíží a v tu chvíli slova pronáší: „Za lásku svou a cest musím padnout. Má milovaná Gerian, já pozdě jsem poznal, že mne též

miluješ. Pro tu lásku je mi zatežko odejít.“ Bil se hrdě dál a vílu svou odvahou odehnal. Však bylo jich jak much a opět blížila se smrt. On vidí milované tvář a vidí, že ona pro něj prosí Bohyni. V tu chvíli predlouhou Melna se zvedne vodou svou a z ní postava Gerian jež svým šálem drahocenným prikrývá neprátele. Tak vlna mocná, její šál, horaly k smrti privolal.

Bohyni Tagwar sošku vyrezal a tam jí i obetoval, stejně jako Wisghatonovi jež jeho chrabrost podporoval.

S pár společníky polomrtvý Tagwar ke své milované se vydal. Když přijel, oslavu král přešťastný chystal. Chce aby královna na oslavu vzala svůj šál, ten co jí král dal, ten srdce lásky dar. „Královno kde je šál, co já ho tobě z lásky dal?“ ptal se královny král „A proč vocích tvých vidím žal, když ochránil nás milý Tagwar? Královna slzy polyká a takto svému choti povídá: „Já dala svůj šál Tagwarovi aby žil mezi námi nadáli. Já modlila se aby vrátil se ke mne, neboť s šálem dala jsem mu i mé srdce. Nejsi srdce mého nyní král.“ Zdrcen na prach byl král a niceho dlouho nepovídal. „Odjeď ty, jež jsem miloval, já nemohu s tebou už žiti dál. Bez tvého srdce nechci ni tvé ruce, tvé telo byl ten šál. Dej mu co chtel, však nikdy si nežádal, tak dobrý je on sám.“ Královna ctíce krále Falerijského uklonila se a odešla v dál. Hostina – šťastná to hodina, ne však pro Tagwara co v srdci má žal. On uvidel jak královna chce opustiti tohoto místa žal. On beží za ní a už na vraném koni ujíždí z hradu vdál. A celá hostina se tomu tak divila, že královna si jiného zvolila. Povstal muž, Mored, který rkouce: „Kde je cest muže, když s jiným pred ocima mu žena neverna, na koni kamsi jedouce?“ na zvyky Starých králů odvolávající se povyk vyvolal. A spustil se šelest a cest Tagwarova byla hanena. Přišel král a mrtvě tichý byl sál. Predstoupil pred nej Rothan bratr Tagwaruv muž cistých mravu: „Já králi odciním tu pohanu, budu chránit tvou hranici tam na jihu v zemích slibu svému dostanu.“ Smířený se ztrátou je král presto slib tento cestný rád uchoval. „Ty země tobě daruju a Rothanem je zovati budou na pocest tvou, odvahu a oddanost nekonecnou. Nikdo nebude Tagwara ni Gerian haniti oni srdce cestu chteli zvoliti, všichni co jim se nezdá má volba ať odejdou s Rothanem chrániti území ta dlouhá.“ Tak Země Rothan získala názvu a pána.

Tagwar s Gerian odešli k severu do kopců nad Melnu tam pevnosti spravili aby království dobro cinili. Ta pevnost s dvema věžemi jak Gerian a Tagwar pocala se Tagwar zovati, neboť on po dlouhá další léta vydržel zemi tu chrániti.

A lidé nikdy nezapomneli na lásku tu velikou a pocali o ní píseň jako tuto skládati. Aby příběh šel dál a vypovedel lásky žal.

